

ALEKSI STENBERG

kunnian
kantaja

fantasiromaani

länsituulen saaga 1

kunnian kantaja

Aleksı Stenberg

kunnian kantaja

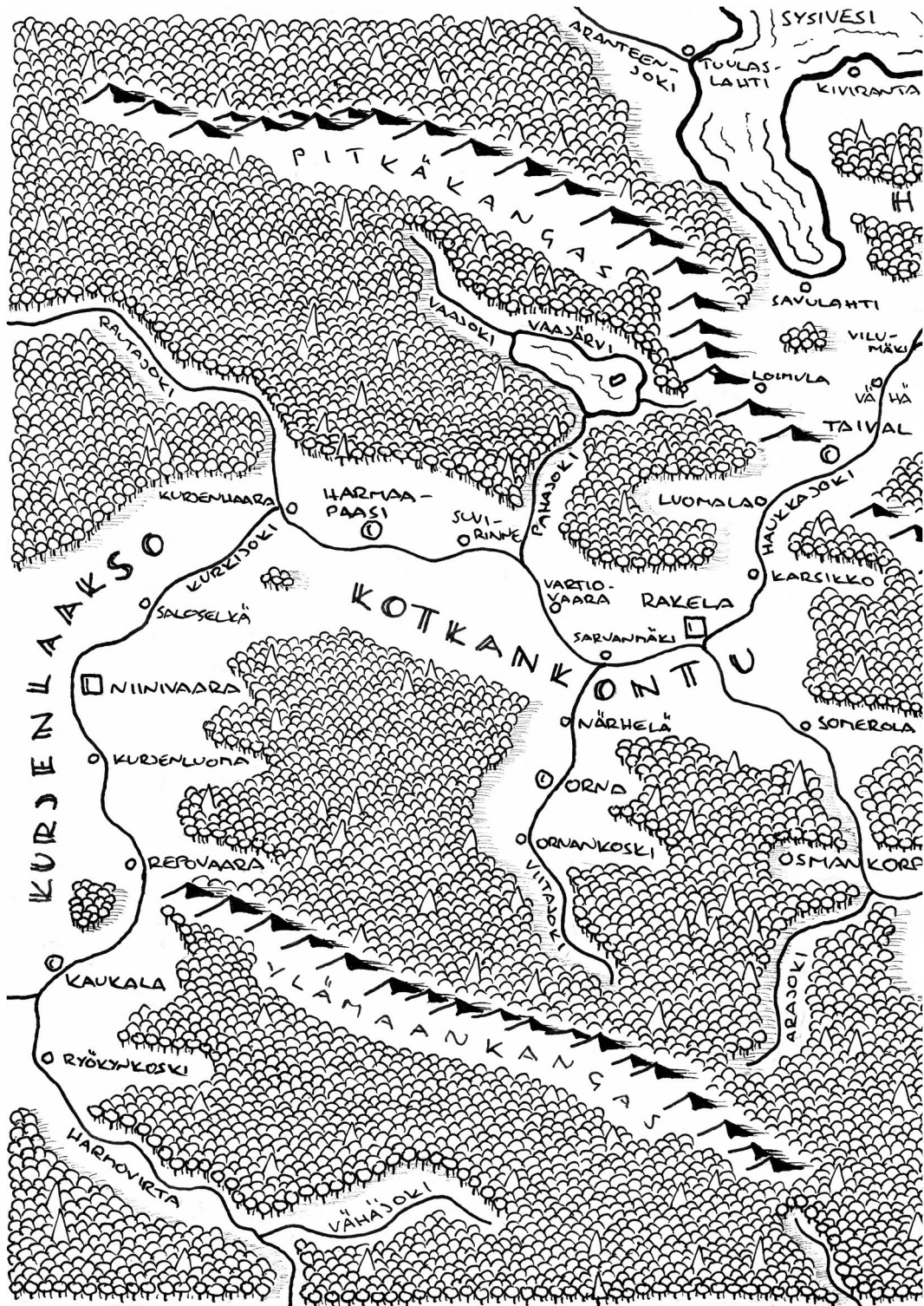
fantasıaromaanı

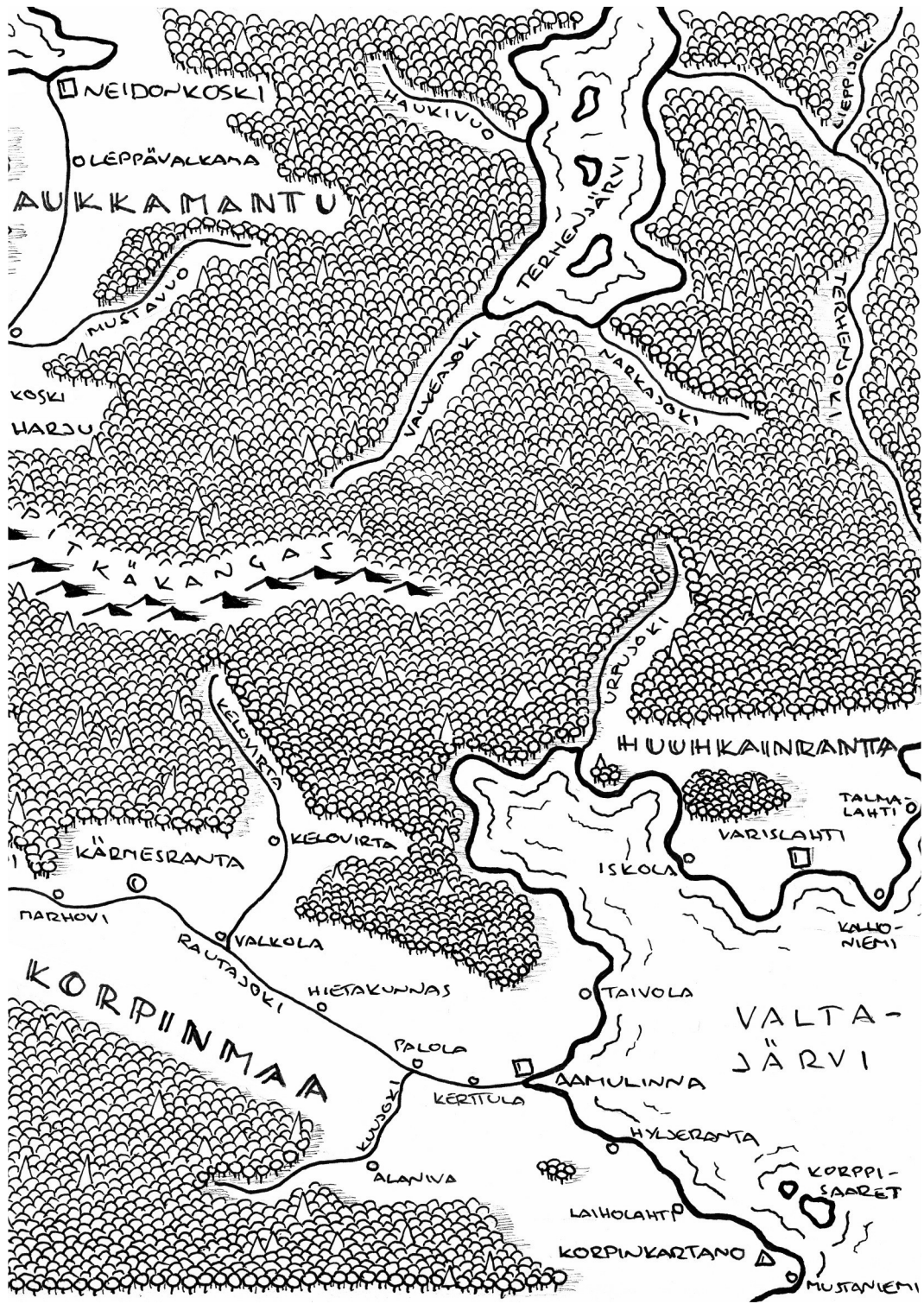
Copyright © 2021 Aleks Stenberg
aleksistenberg.com

Kannen kuva: Matt Gibson / Shutterstock
Kansi ja taitto: Aleks Stenberg

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-4846-6

Tainalle

NEIDONKOSKI

OLEPPÄVALKAMA

AUKKAMANTTU

MUSTAVUO

KOSKI
HARJU

KAUKIVUO

TERHENJÄRVI

OLEPPÄVALKAMA

VALEANGOLI

VARKAOKI

TERHENJOKI

KALLANKANGAS

URUJOKI

HUUHKAINRANTA

KÄRNESRANTA

KELOVIRTA

TALHA-
LAHTI

VARISLAHTI

MARHOVI

RAUTAJOKI

VALKOLA

ISKOLA

KALLO-
NIEMI

KORPINMAA

HIE TAKUNNAS

OTAIVOLA

VALTA-
JÄRVI

PALOLA

AAMULINNA

KERTTULA

HYLSERANTA

KUUSIKI

ALANIVA

KORPPI-
SAARET

LAIHOLAHTI

KORPINKARTANO

MUSTANIEMI

I osa

1

Aurinko kosketti taivaanrantaa, ja papit puhalsivat torviin. Yksitoikkoinen sävel kiiri yli kukkulan laen ja alas rinteeseen, missä väkijoukko seisoi kunnioittavan välimatkan päässä.

Useimmat olivat paikalla vain uteliaisuuttaan, sattuneet osumaan kohdalle ruumissaaton kulkiessa kaupungin halki ja liittyneet joukkoon paremman tekemisen puutteessa. Ei sukulaisia, ei monta ystävääkään. Minä vain, mutta ehkä siinä oli kylliksi.

Niin hän oli ainakin vakuuttanut eläessään.

Olin kyllä tehnyt parhaani tarjotakseni hänen viimeiselle matkalleen arvoisensa puitteet. Rovio oli korkea ja ladottu huolella kuivista puista. Sen vierellä seisoi neljä temppeleineitsyttä valkeissa viitoissaan ja oksaseppele hiuksillaan, heidän takanaan kaksi pappia punaisissa ja mustissa. Neidot kantoivat soihtuja, jotka he olivat sytyttäneet Jokikadun suurtemppelein pyhästä tullesta, Lohikäärmeen tullesta. Liekit lepattivat tuulessa, ja valo tanssi tyttöjen kasvoilla. Kalliit suitsukkeet kytivät hiiliastiassa, niiden tuoksuun sekoittuivat soihtujen savu ja pyhän öljyn pihkainen tuoksu.

Hän makasi rovion päällä valkeana käärinliinoissaan, miekka rinnallaan ja kauneimmat korunsa yllään. Kukkia ei näin mar-
tokuussa mistään saanut, mutta olin punonut itse pihdan oksista
pieluksen hänen päänsä alle. Toivoin, että pehmeiden havujen
kosketus ja tuoksu muistuttivat häntä kodista siellä kaukana.

Hilde. Minun Hildeni.

Aseenkantajani, kumppanini, rakastettuni.

Torvet soivat uudestaan, ja merkin saaneena yksi neitsyistä
astui eteenpäin, niiasi ja ojensi kantamansa soihdun minulle.
Ääni hivenen väristen hän lausui:

”Tuli puhdistaa, tuli vapauttaa.”

Nyökkäsin. Tartuin soihtuun vastentahtoisesti mutta tiesin,
mitä minun oli tehtävä.

Astelin rovion luo.

Soihdun valossa katsoin häntä vielä kerran, sen mitä kyynelil-
täni näin. Valkea harso peitti kasvot mutta hänen piirteensä
erottuivat sen läpi yhä pehmeinä ja kauniina. Kumarruin pai-
namaan viimeisen suudelman hänen otsalleen.

Hilde. Minun Hildeni.

Nostin soihdun korkealle pääni päälle, suljin silmäni ja keski-
tyin pitääkseni ääneni vakaana.

”*Zemon ka tun matarune!*” huusin muinaiskielellä niin kuin papit
olivat opettaneet ja toistin saman teuraksi: ”Lennä Lohikäär-
meen luo!”

Työnsin soihdun puiden lomaan, minne rovion rakentajat oli-
vat asettaneet heinistä ja pienistä risuista ja lastuista kootun tu-
kon. Se leimahti tuleen, ja liekit tarttuivat nopeasti öljyllä vaele-
tuihin halkoihin. Savukiehkuroita alkoi luikerrella niiden välistä.

Neitsyet seurasivat minua, asettuivat rovion ympärille ja työn-
sivät jokainen soihtunsa rovion sisään.

”Tuli puhdistaa, tuli vapauttaa”, he lausuiivat kuorossa.

Makeantuoksuinen savu kävi henkeeni. Astuin taaemmas ja
piirsin rinnalleni kolmikannan, Lohikäärmeen merkin. Neidot
tekivät samoin. Katselimme hiljaa, kuinka liekit levisivät soihtu-
jen ruokkiessa niitä. Tuuli kävi pohjoisesta, se puri kylmästi nis-

kaani mutta kantoi savun etelään, yli Aamulinnan, kohti Hilden kotiseutuja. Pidin sitä hyvänä enteenä.

Kun en enää kyennyt katsomaan, käännyn ympäri ja huusin papeille, rinteeseen kokoontuneille ihmisille ja kaikille, joiden korviin tuuli ääneni kanto:

”Hän oli Hilde, Wilhelmin ja Waltraudin tytär, Etelätuulen lapsi, Pihdan huonetta – muistakaamme hänet!”

”Me muistamme”, kuulin monen sanovan, ja ehkä jotkut tarkoittivat sitä todella.

Toinen papeista ainakin tarkoitti. Hän oli tuttu mies, Hildelle enemmänkin kuin minulle, joka en aivan joka pyhä ollut viitsinyt temppelein menoihin osallistua. Kaduin sitä nyt.

”*Ras Zemon ba zun*”, pappi sanoi astellessaan luokseni. Hän heilautti punaista viittaansa ja piirsi ilmaan kolmikannan. ”Hän on Lohikäärmeen luona.”

Nyökkäsin, ja jännittyneet hartiani rentoutuivat.

”Otan osaa, ritari”, pappi sanoi. ”Saanko kysyä, kuinka...?” hän jätti lauseensa kesken, katsahti vain rovision suuntaan.

Minä seurasin hänen katsettaan. Liekit, savu ja väreilevä ilma peittivät palavan ruumiin mutta en siltikään kestänyt katsella. Käännyn tuijottamaan itään, Valtajärven rannattomalle ulapalle.

”Olimme järvellä, paluumatkalla Tuhatsavusta”, kerroin. ”Dietmar Musta oli pestannut meidät suojelemaan alustaan ja lastiaan. Tuuli yltyi, laivuri olisi laskenut maihin mutta Dietmar halusi pyyhältää myrskyn siivellä täysin purjein tänne asti. Hänellä ei kuulemma ollut aikaa odottaa, kun vainajainpäivän markkinat olivat ovelle.”

Pappi hymähti surumielisesti. ”Tunnen miehen ja hänen mielenlaatunsa. Hän ei varro eikä häikäile, kun on hopeasta kyse.” Mies pudisti päätään ja jatkoi: ”Minäkin olin ulkona sinä iltana vaikka en kyllä olisi halunnut olla. Villiviima oli totisesti vihoisaa. Voin vain kuvitella, millaista se oli tuolla selällä.”

”Ei se hauskaa ollut. Laivuri teki minkä pystyi, mutta kun tuuli puhalsi etelästä, sorruimme vääjäämättä kohti rantaa. Sulalahden länsipuolella rysähdimme sitten karille.”

”Siinäkö hän sai surmansa?”

”Ei. Ei vielä. Haaksemme ei särkynyt eikä uponnut, joten saatoimme värjötellä siinä aamuun asti. Mutta sitten...” Nieveskelin hetken ja tuijotin jalkoihini, yritin koota itseäni ennen kuin jatkoin: ”Aamulla, kun tuuli laantui, aloimme suunnitella rahdin siirtämistä hylystä maihin. Yksi laivaväestä uhmasi kylmää ja ui rantaan ja lähti vuokraamaan veneitä lähimmästä kylästä. Odottelimme aikamme, ja lopulta veneet ilmestyivätkin näkyviin. Ikävä kyllä matruusiamme ei näkynyt missään vaan veneet olivat täynnä kyläläisiä, miekat ja kirveet ja jouset jokaisella.”

Pappi nyökkäsi. ”Rantarosvoja. Vanhat tavat istuvat lujassa siellä Huuhkalan takamailla.”

”He soutivat laivan tykö ja vaativat meitä luovuttamaan lastimme. Dietmar ei tietenkään suostunut, joten he alkoivat ampua meitä jousilla ja kapusivat partaan yli laivaan. Minä, Hilde ja neljä huoviani kävimme heidän kimppuunsa ja saimme lopulta ajettua heidät pakosalle mutta emme ennen kuin...” En pystynyt kertomaan siitä tarkemmin, vaikka olin elänyt nuo silmänräpäykset muistoissani lukemattomia kertoja: Kuinka aseenkantajani kumartui kiskaisemaan irti miekkaansa, joka oli lyönnin jälkeen juuttunut kiinni soututuhtoon. Kuinka huusin varoituksen, jota hän ei taistelun melskeessä kuullut. Ja kuinka isokokoisen rosvonroikaleen kirves heilahti alas.

”Rosvoilta jäi vene”, jatkoin kyyneliä nieleskellen, ”joten pääsimme lopulta rantaan. Siellä minä ilmoitin Dietmarille, että eroaisin hänen palveluksestaan välittömästi. Laivaväki oli samalla kannalla, sanoivat sopimuksensa koskeneen vain purjehdusmatkaa, joka nyt oli selvästikin päättynyt, ja niin jätimme Dietmarin seisomaan siihen rantapusikkoon ja lähdimme jalkapattikassa kotiin.”

Katselimme hetken kumpikin järvelle, koilliseen päin, kohti Sulkalahtea. Taivas siellä oli jo tummunut syvän siniseksi ja ensimmäiset tähdet syttyneet tuikkimaan. Toivoin Hilden katselevan minua niiden lomasta.

”Dietmar ei liene tyytyväinen, kun palaa tänne”, pappi virkkoi.

”Ehkä ei”, vastasin. Käänsin katseeni takaisin kohti roviota ja pyyhkäisin poskeltani pisaran. ”Enpä ole minäkään.”

Heräsin järisyttävään kohmeloon. Ikkunaluukkujen raoista pais-
toi myöhäissyksyn kelmeä aurinko: aamu oli jo pitkällä. Pitkäksi
oli kyllä mennyt iltakin.

Ruumisrovion hiivuttua Valkeamäellä olin suunnannut alas
kaupunkiin ja kapakkaan. Sinne oli illan mittaan kokoontunut
muutamia ystäviäni ja asetovereitani, joiden kanssa olin itkenyt
sydämeni tyhjäksi ja juonut pääni täyteen. Olimme nostaneet
lukuisia maljoja Hilden muistoksi ja Dietmar Mustan pään me-
noksi, pitäneet peijaisia niin kuin joku oli sanonut. Minusta se
kuulosti vähän rumalta, pakanalliseltakin, mutta luulen, että
Hilde olisi pitänyt siitä. Olin ottanut vastaan monia halauksia ja
surunvalitteluja, ja vaikka ne eivät kaipuutani lievittäneekään,
oli ollut ilo nähdä, etten ollut surussani ja ikävissäni yksin.

Ulkona oli kai pakkasta, ja paksujen peitteiden allakin minua
vilutti. En halunnut nousta vuoteesta, eikä mikään minua siihen
kyllä pakottanutkaan. Voisin huutaa piikaa tuomaan minulle
aamiaisen vuoteeseen, ja puolisen ja illallisen ja seuraavankin
päivän ateriat. Vuosi oli kaikkiaan ollut tuottoisa; voisin talvehtia
kaupungissa, maata kuin karhu pesässäni, kunnes kevät koittaisi
ja toisi minulle kenties uusia ajatuksia uudesta elämästä.

Sitten tajusin, miksi minun oli vuoteessani kylmempi kuin
monesti keskitalvella: olin siinä yksin, vailla rakkaani lämpöä
vieressäni. Äkkiä ajatus pitkästä, pimeästä talvesta noiden välly-
jen alla kammotti.

Sysin peitot syrjään ja nousin ylös. Hamusin nopeasti joitain
vaatteita päälleni ja astuin kamaristani tuvan puolelle, missä
takkatuli roihusi ja lämmitti ainakin mieltäni. Emäntäpiikani
Laine sekä palvelustyttö olivat jo laittamassa minulle aamiaista.
Istuin pöydän ääreen, ja tyttö kaatoi minulle mausteista hehku-
viiniä.

Maistoin juomaa varovasti. Oloni huomioon ottaen en ollut
varma, pysyisikö se sisälläni, ja olisi ollut sääli haaskata kallista

ainetta. Se tuntui kuitenkin auttavan, ja vauhtiin päästyäni tyhjensin pikarin nopeasti.

Söin leipää ja suolalihaa, ja vähitellen ruumiini vaivat alkoivat helpottaa. Sydämeni kärsimät kolhut paranisivat hitaammin, mutta en voittaisi mitään kiusaamalla itseäni. Käskin tytön täyttää pikarini mutta siemailin viiniä äskeistä hitaammin, en halunnut päihtyä heti aamusta.

Ulko-ovi avautui. Sisään astui renkini Arho jäljessään nuori nainen, jolla oli yllään siisti joskin helmasta kurainen matkaviitta ja kädessään kirje.

”Lähetti, armon ritari”, Arho sanoi, kumarsi nopeasti ja poistui. Talvipakkasillakin mies viihtyi paremmin pihamaalla ja tallissa kuin ”herrasväen saeissa”, mitä minun vaatimaton tupani nyt tuskin edes oli.

Nainen käveli reippain askelin luokseni pöydän ääreen ja ojensi kirjeen minulle. Se oli suljettu punaisella vahalla, kuten tavallista oli, mutta kun katsoin sinettiä nähdäkseni, kuka kirjeen oli lähettänyt, olin pudottaa sen sormistani.

Mäkeä kuvaava kaari ja sen yllä kolme liekkiä. Repovaaran vaakuna. Kotini vaakuna. Isäni vaakuna.

Avasin kirjeen. Muutama rivi vain – isäni ei ollut monisanainen mies. Mutta oli siinä aika paljon, kun takana oli kahdeksan vuotta hiljaisuutta.

Tuijotin kirjettä ja isän puumerkkiä sen alla. Mikä oli saanut ukon ottamaan yhteyttä kaikkien näiden vuosien jälkeen – sen jälkeen, kun hän oli ajanut minut pois kotoani? Korvissani soi yhä sulkeutuvan teljen kolahdus, jonka olin kuullut takaani ratsastettuani viimeisen kerran kotikartanon portista ulos. Se oli ollut näytös, ele – portti oli varmasti avattu taas heti, kun olin hävinnyt näkyvistä – mutta sellaisena tehokas.

Isä ei ollut monisanainen mies, mutta paljonpuhuva hän osasi olla.

”Osaatko lukea, armon ritari?” Lähetin ääni havahdutti minut mietteistäni. Pudistin päätäni. ”Minä voin, jos sallit”, hän sanoi.

TULI PUHDISTAA, TULI VAPAUTTAA.

Hautarovio. Rakastetun ruumis tuhkana taivaalla. Vähemmästäkin alkaa palkkasoturi etsiä uutta suuntaa elämälleen. Vielä kirje isältä, vuosien välirikon jälkeen, sekä niskaan hengittävä vihamies, ja on syytä lähteä.

Matkalla voi löytää monenlaista: yllättäviä ystäviä, yllättävämpiä vihollisia sekä lopulta, kenties, itsensä. Kun vastukset kasautuvat ja valinnat vaikeutuvat, kuinka raskaaksi käykään kunnian taakka?

Kunnian kantaja on maanläheinen aikuisten fantasia-romaani. Se aloittaa neliosaisen *Länsituulen saagan*.

84.2 / 84.2 FAN

ISBN 978-952-80-4846-6

aleksistenberg.com
@saruwine

Kannen kuva:
Matt Gibson / Shutterstock